

Hi ha misteris encara més difícils d'explicar que el de la Santíssima Trinitat. Perquè, si no estem cecs, podem veure, amb els nostres ulls, que les ciutats estan plenes de vivendes buides anys i anys; que actualment se n'edifiquen més que mai; i en tercer lloc, que els qui necessiten comprar-les, els joves i les famílies de renda escassa preferentment, no poden fer-ho. I conste que detectar l'existència d'aquesta absurda trinitat propiciada pel joc dels interessos immobiliaris, no implica cap abstracció del qui la detecta ni tampoc és una observació tendenciosa de ningú; és pura experiència, d'un empirisme tan ras com el que pot practicar vosté mateix, contemplant, cada nit a les nou, per una finestra de sa casa, quantes de les finestres de l'edifici veí es troben enceses... Molt poques, no? El Banc Central Europeu fa temps que ve alertant al govern, als bancs i als constructors sobre l'excessiu endeutament de les famílies i repetidament s'han referit a la sobrevaloració del preu de la vivenda, que oscil·la entre un 8 i un 20%, de forma que ha pujat quatre voltes més que els sou mitjà d'un jove i ha provocat que les hipoteques augmenten per damunt del 13%. Tot i les advertències, al misteri de la trinitat immobiliària, s'hi afegeixen les estimacions dels experts del gremi, que creuen probable que l'exercici en curs es tanque amb un creixement del 15% en els preus. Però no hi ha més misteri que el que no vol ser desvelat, i el qui especula i especularà no solament és l'intermediari del sòl, o el propi constructor. Cal remarcar que han contribuït tots aquells ciutadans que ja disposaven d'una o més vivendes i que jugaven a guanyar, amb l'augment de preus, un plus en la revenda. Per això, sense el contrapès de la vivenda protegida, els joves sempre viuran en casa dels pares, en la familiar o en la llogada, que és igual.